

ת"פ 17072/12/16 - מדינת ישראל נגד וואהל סמאדה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17072-12-16 מדינת ישראל נ' סמאדה (עציר)
תיק חיצוני: 508641/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	וואהל סמאדה (עציר)

החלטה

במסגרת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים, עניינה של החלטה זו בסוגיית ראיות-לכאורה.

כתב האישום וגדר המחלוקת

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שלשה אישומים שעניינם עבירות סחר-סם.

בתמצית אציין כי על פי האישום, הפעילה משטרת ישראל במועד הרלבנטי סוכן סמוי, במטרה למגר פשיעה שעניינה סחר בסמים (להלן: "הסוכן"). בין הסוכן למשיב היכרות מוקדמת.

על פי הנטען באישום הראשון, בעקבות פניית הסוכן למשיב, ביום 5.9.16, מכר המשיב לסוכן סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 15.16 גרם נטו, בתמורה לסך ₪10,000. כמו כן התחייב המשיב בפני הסוכן להשלים בהמשך את כמות הסם שהוזמנה - 16 גרם.

על פי הנטען באישום השני, ביום 14.9.16, מכר המשיב לסוכן סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 22.84 גרם נטו, בתמורה לסך ₪11,000.

על פי הנטען באישום השלישי, ביום 30.10.16, מכר המשיב לסוכן סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 10.0831 גרם נטו, בתמורה לסך ₪5,500.

בהתאם להסכמה דיונית הגישו הצדדים את טיעוניהם בכתב. ב"כ המשיב טענה כי המשיב מודה בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר ועם זאת טענתו היא כי הופרה זכות ההיוועצות שלו בחקירותיו. כן נטען לקיומה של חולשה ראיתית ביחס לאישומים 1 ו-2, הואיל והמשיב הודח ע"י הסוכן לבצע לכאורה את המיוחס לו. המבקשת דוחה טיעונים אלה.

בחנתי היטב את חומר הראיות כולו, בדגש על הנתון במחלוקת. לא מצאתי להתייחס, פרטנית, לכל טענה שהעלו הצדדים. עם זאת יובהר, כי הקפדתי לבחון כל טענה, באופן מלא. התייחסותי להלן ממוקדת בגדרי המחלוקת ולא מעבר לכך.

לאחר שעיינתי בתיק החקירה ובטיעוני הצדדים, מצאתי כי דין טיעוני המשיב להידחות.

הכרעה בטענת הפגיעה בזכות ההיוועצות

לפגיעה בזכות ההיוועצות תיתכן נפקות גם בשלב המעצר. על בית המשפט לבחון את מידת הפגיעה בזכות, תוך איזון עם שיקולים התומכים בהמשך מעצרו של הנאשם (בש"פ 9220/12 **פרץ ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 26.12.12).

כך למשל, בהקשר דומה, טען נאשם כי אמרתיו המפלילות של שותפו הקטין נגדו אינן קבילות, הואיל ונגבו בלא נוכחות הורי הקטין ולאחר השעה 22:00. בית המשפט העליון קבע כי הסוגיה תבורר בהליך העיקרי. עוד נקבע כי הסיכוי שהאמירות אינן קבילות אינו כה גבוה, עד כי נשמט הבסיס תחת התשתית הראייתית הלכאורית כלפי העורר (בש"פ 7947/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 3.11.2010). קביעה זו נסמכה על יסוד התפיסה לפיה לא כל ספק בדבר קבילות ראיה מונע הסתמכות עליה לעניין קביעת ראיות-לכאורה בהליך המעצר (בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל**, מיום 10.4.2005). בעניין אחר נקבע כי בטרם הסתיימה חקירת מח"ש בגין טענת הנאשם כי הופעל נגדו כוח פיזי מופרז בעת מעצרו, לא יינתן משקל כלשהו לטענה, בהחלטה האם לשחררו לחלופת מעצר (בש"פ 9198/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.13).

בנסיבות, העלתה ב"כ המשיב טיעון בדבר פגיעה בזכות ההיוועצות של המשיב, בכל הנוגע לחקירתו הראשונה, מיום 28.11.16. המבקשת בתגובתה קיבלה את טענת הסניגורית והצהירה בהתאם כי אין בכוונתה לעשות כל שימוש בראיה זו, לחובת המשיב, אשר ממילא הכחיש את המיוחס לו באותה חקירה. המבקשת הבהירה כי בשל שיקולי חקירה נעצר המשיב טרם מעצרו של אחרים בפרשה.

באשר לחקירתו השנייה של המשיב, מיום 29.11.16, נטען כי החקירה החלה מבלי שהתאפשר למשיב לשוחח עם סניגורו, עו"ד שוקרי אבו טביך, אלא רק 41 דקות לאחר תחילתה.

טיבה של טענת הסניגורית בהתייחס לחקירתו השלישית של המשיב, מיום 30.11.16, לא הובהר די הצורך, עם זאת, גם באשר לחקירה הרביעית, מיום 5.12.16, נטען כי לא התאפשר למשיב להיוועץ בבא כוחו.

עיון בהודעה מושא החקירה השנייה מעלה כי המשיב הוזהר בדבר זכות השתיקה וזכות ההיוועצות, אך סירב לחתום כי הבין את האזהרה, כשם שסירב לחתום על הודעתו בהמשך. החקירה החלה בשעה 7:45 ובטרם החלה צוין כי "לפני החקירה החשוד דיבר בנייד עם עו"ד שוקרי..." והוסף גם מס' הטל' הנייד של הסניגור. המשיב ענה לשאלות החוקר, אשר רובן המכריע לא נגעו ישירות בחשד המיוחס לו. בעמ' 5 להודעה, שו' 136, צוינה הערת החוקר לפיה השעה היא 8:26 וכי המשיב יוצא לפגישה עם סניגורו. החקירה התחדשה בשעה 8:35 ולאחר אותה פגישה נשאל המשיב שאלות

נוספות, לא מעטות, אשר נגעו ישירות בחשד המיוחס לו. המשיב בחר להשיב לשאלות אלה ולהכחיש את המיוחס לו.

עיון בהודעה מושא החקירה השלישית מעלה כי צוין בה, לאחר הזהרת המשיב בדבר זכות השתיקה וזכות ההיוועצות, כי בדומה לחקירה הקודמת, שוחח המשיב עם סניגורו בטרם החלה החקירה. המשיב בחר שלא להשיב עניינית, או לשתוק למעשה, באשר לרבות מן השאלות שנשאל. לקראת תום החקירה אף עומת עם הסוכן.

בשתי חקירותיו הנ"ל הוחתם המשיב על טופס זכויות חשוד טרם חקירה, ובו גם התייחסות לזכות ההיוועצות.

עיון בהודעה מושא החקירה הרביעית, מעלה כי זו נרשמה בכתב יד ב"כלא הדריס". צוין בחלק המודפס והראשון כי למשיב זכות שתיקה וזכות היוועצות, אך הוא לא הוחתם על האמור. בהמשך, בכתב יד, נרשמו שאלות שנשאל המשיב, על כולן השיב כי אין לו מה לומר וכי אין לו מה להוסיף לחקירה.

יכולת בית המשפט בהליך זה לבחון את מלא משמעותה של טענה בדבר פגיעה בזכות ההיוועצות, מוגבלת לחומר הראיות הגולמי. בידי המותב שישמע את התיק העיקרי יעמדו כלים רבים יותר לעמוד על טיבה של הטענה.

למעט באשר לחקירתו הראשונה, שאינה רלבנטית לאור הצהרת התביעה, נמצא כי המשיב הוזהר ויודע באשר זכותו להיוועץ. מן החקירה השנייה עלה כאמור כי המשיב התייעץ בבא כוחו בטרם החלה ואף בהפסקה, בחלוף 41 דקות מתחילתה. גם עובר לשתי חקירותיו האחרונות של המשיב הובהרה לו זכות ההיוועצות.

לאור כל האמור, לא מצאתי בחומר הראיות ובטיעוני הסניגורית אינדיקציה לפגיעה בזכות ההיוועצות, למצער לא בעצמה רבה הנלמדת כבר עתה מן הראיות הגולמיות, ואשר בגינה מוצדקת התחשבות והקלה עימו. בנסיבות אלה, גם אם אניח לטובת המשיב כי אכן נפגעה זכותו כאמור, ולו במעט, יש לזכור מנגד את חומרת המיוחס לו בכתב האישום, קרי שלש עסקאות סחר בקוקאין ובכמויות לא מבוטלות. עוד יש לזכור כי לחובת המשיב 2 ה"ק, מהן אחת בגין עבירות סחר-סם, בגינה נדון למאסר בן 20 חודשים וחילוט רכב. עניינה של האחרת בעבירות אלימות, בגינה ריצה ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות.

בשים לב לכל האמור, איני מוצא כי ניתן לייחס פגיעה בזכות ההיוועצות. ממילא לא התקיימה פגיעה ברף חומרה המצדיק הקלה עם המשיב, באיזון שבינה לבין יתר הנתונים שמנגד.

הכרעה בטענות באשר לקיומה של חולשה ראייתית

מושכלות יסוד הן, כי החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסגרת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקין בפירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 **אדנייב**

ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 9.5.13).

הדחתו של אדם או שידולו לביצוע עבירה אינם פוטרים נאשם מאחריות פלילית, אך עשויים להביא להקלה מסוימת בעונשו (ראו למשל: רע"פ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל, מיום 9.1.04, והאסמכתאות שם).

השאלה אם הודח המשיב ע"י הסוכן, אם לאו, ועד כמה, היא שאלה שבעובדה ומהימנות שמקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. יכולת בית המשפט לבררה בהליך זה מוגבלת לאור היות חומר הראיות הקיים גולמי. משכך, אוכל להביא סוגיה זו במניין השיקולים אך אם ברור באופן נחרץ למדי, כבר מן הראיות הגולמיות כי אכן הודח המשיב.

בנסיבות, בהתייחס לאישום הראשון, הפנה המשיב לכך כי הוא לא היה חלק מרשימת יעדיו של הסוכן וכי הפגישה בין השניים אירעה באקראי. הסוכן הוא שפנה למשיב וזה מצידו ביקש שלא להיות עימו בקשר. כאן הרחיבה ב"כ המשיב בטיעונים עובדתיים לפיהם המשיב עשה כן מחמת שכבר ביקש לנתק את קשריו עם העולם העברייני, לאחר שחזר למוטב. כן ציינה כי המשיב הופתע מכך שהסוכן אמר לו כי הוא כבר לא מריח קריסטל, שכן הסוכן היה ידוע ועדיין ידוע בשכונה "כמי שמסניף כמויות עצומות של קוקאין" ועוד. הסניגורית הפנתה לאמירות שונות מהן עולה כי המשיב ביקש להרחיק את הסוכן מעליו. בין היתר נטען כי קיימות סתירות בין דברי הסוכן לדברי מפעילתו וכי "היחידה החוקרת במזיד מוסיפה פרטים כדי להפליל את המשיב". לשיטתה, יש ללמוד זכות לטובת המשיב בכך שהוא אינו מחזיק סמים אצלו, אלא נדרש לפנות לאחר על מנת להשיגם עבור הסוכן, בגדר מי ש"בסך הכל עשה לסוכן טובה" ע"י שליחתו לאחר.

מנגד, מעיון בחומר החקירה עולה- כפי טענת התביעה- כי המשיב מעורה היטב בעולם הסמים וכי הוא בקי בדמויות, בסוגי סם ובמחיריהם ואף מתאם מקומות מפגש. גם בפגישתם האקראית, עת נשאלו השניים ע"י אורן אם יש פרנסה, ולאחר שהסוכן פונה למשיב בשאלה האם יש לאורן "משהו טוב", סימן המשיב לסוכן בעינו תשובה שלילית. לאחר עזיבת אורן שאל הסוכן את המשיב האם הוא רוצה פרנסה והמשיב השיב "כמה אני צריך 50?"- קרי- השיב מייד מענה המלמד על כי ידע כי המדובר בסם ושאל לכמות הנדרשת. כשהסוכן אומר שהעניין יכול לחכות למחר, משיב המשיב כי "חבל" להמתין וכי הוא יכול להביא את הסם עוד היום. נתונים אלה אינם מתיישבים עם שידול. דווקא המשיב הוא שמאיץ בסוכן למהר ולבצע את העסקה.

צינתי דברים אלה כהמחשה בלבד, שכן הסוכן מפליל את המשיב באופן ברור מלא היריעה. יתרה מכך, הסניגורית העלתה כאמור טענות בדבר רצון המשיב להתרחק מן הסוכן וכו', אלא שטענות אלה אינן מתיישבות עם דברי המשיב בחקירותיו. הלכה היא כי טענה שנשמעה מפי הסניגור בלבד, משקלה זעום עד בלתי קיים (והשוו: בש"פ 2506/05 טקשה נ' מדינת ישראל, מיום 28.3.05). המשיב בחקירותיו מרחיק עצמו מן הסוכן במובן אחר מזה אליו טענה הסניגורית. לדבריו לא היה עימו בקשר כלשהו מזה מספר חודשים והוא אינו מסוכסך איתו. אגב הכחשת ביצוע המיוחס לו, שב המשיב וטוען כי לא יצר קשר עם הסוכן על אף שמוטחות בו קביעות הפוכות. בהמשך אמר (סיפא חקירתו השנייה) כי כנראה שהסוכן מבקש להתנקם בו, אך לא ידע ליישב אמירה זו עם האמירה הקודמת לפיה אין כל סכסוך בין השניים. בחקירתו השלישית, עת עומת עם השיחות, בחר בשתיקה ובהכחשה. גם בחקירתו הרביעית לא עלתה כל טענה בדבר ניסיון הסוכן להדיחו.

בהתייחס לאישום השני, הפנתה הסניגורית לכך כי המשיב לא השיב לשיחות הסוכן ולהעדר תיעוד תואם. לא מצאתי בטיעונים אלה ביסוס לטענת שידול והדחה, על פי הפרמטרים שצוינו לעיל.

לאור כל האמור, אני דוחה בזה את טענות ב"כ המשיב בדבר קיומה של חולשה ראייתית.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהעדר
הצדדים.